

Akvaryumdaki Denizkızı

Daracık bir sokakta, küçücük bir akvaryumcu varmış. Gelip geçenler pek fark etmezmiş burayı. Oysa başlarını azıcık kaldırsalar neler göreceklermiş neler...

Akvaryumcu yaşlı bir adammış. Elli yıldır yapmış bu işi. Balıklarına çok iyi bakar, sularını değiştirir, yemlerini verirmiş. Tertemiz sular içinde parlak mücevherler gibi yüzermiş balıklar. Sarı, kırmızı, yeşil, turuncu, siyah, mavi; hatta pembe balık bile varmış içlerinde. Onları mutlu ve sağlıklı gören akvaryumcu da sevinirmiş. Birini azıcık durgun görse kaygıya kapılırmış.

Akvaryumcu işini öyle seviyormuş ki hiç yorgunluk duymazmış. İnsan sevdiği işi yapsa yorulur mu zaten? İşini bitirince de eline bir kitap alıp yüksek sesle okurmuş. Neden mi yüksek sesle? Çünkü

istemiş ki akvaryumdaki balıkların da canı sıkılmasın, onlar da eğlensin, onlar da dünyayı tanınsın. Bütün gün yosunların içinde kovalamaca oynamakla zaman geçer mi?

İşte bu okuma saatlerinde onu diğer balıklardan daha dikkatli dinleyen biri varmış: Pembe balık. Çinli bir kaptanın armağanıymış. Yaşlı adam ayrı bir fanusta özenle bakarmış ona.

Çinli kaptan balığı verdikten sonra şöyle demiş:
“Ona iyi bakarsan sana bütün sırlarımı açar.”

‘Bir balığın ne sırrı olabilir ki?’ diye düşünmüş o zamanlar akvaryumcu, ‘Balık, balıktır.’ Ama zaman geçtikçe pembe balığın diğerlerine benzemediğini o da anlamış. Onun gerçekten başka türlü olduğunu kitap okurken fark etmiş. Yaşlı adam yüksek sesle kitap okurken cam kenarına yaklaşıyor, sanki kulak veriyormuş. Kitabın kapağı kapandığında ise yüzmeğe başlıyor, kendi kendine su oyunları oynuyormuş. Kaç kez denemiş bunu akvaryumcu, gerçekten de pembe balık bütün okunanları dinleyip anlıyor gibiymiş. Yaşlı adam onun artık çok bilgili olduğuna inanmaya başlamış. Şöyle düşünüyormuş Çinli kaptanı anımsayarak: ‘Okuduklarımı dinleyerek bizim bütün sırlarımızı öğrendi. Belki yakında kendi sırlarını da benimle paylaşmaya başlar.’

Yaşlı adam bu umudunu hep içinde yaşatmış. Ama bir türlü o gün gelmemiş. Günler günleri kovalamış, akvaryumcu pembe balığın sırrını bir türlü anlayamamış. “Sabırlı olmalıyım,” demiş kendi kendine, “belki daha zamanı gelmemiştir. Bu dünyada hiçbir şey gizli kalmaz ki.”

Gecelerden bir gece yaşlı akvaryumcu evinde oturup çayını yudumluyormuş. Kulağına derinden derine bir ses gelmiş. Uzak denizlerin kokusu ve uğultusu da varmış bu seste. Şöyle diyormuş gizemli ses:

*‘Gel artık iyi adam, zümürüt balıkların bekçisi,
Küçücük bir dükkânda, küçücük bir fanusta
Savurdum pullarını, güneş uykuya dalınca’*

Bu şiirli çağrıya bir anlam verememiş yaşlı adam.

“Kim çağırıyor acaba? Nereden geliyor bu ses?”
diye mırıldanmış.

Bunların yanıtını düşünürken derinlerden gelen
aynı ses yine dolmuş kulaklarına.

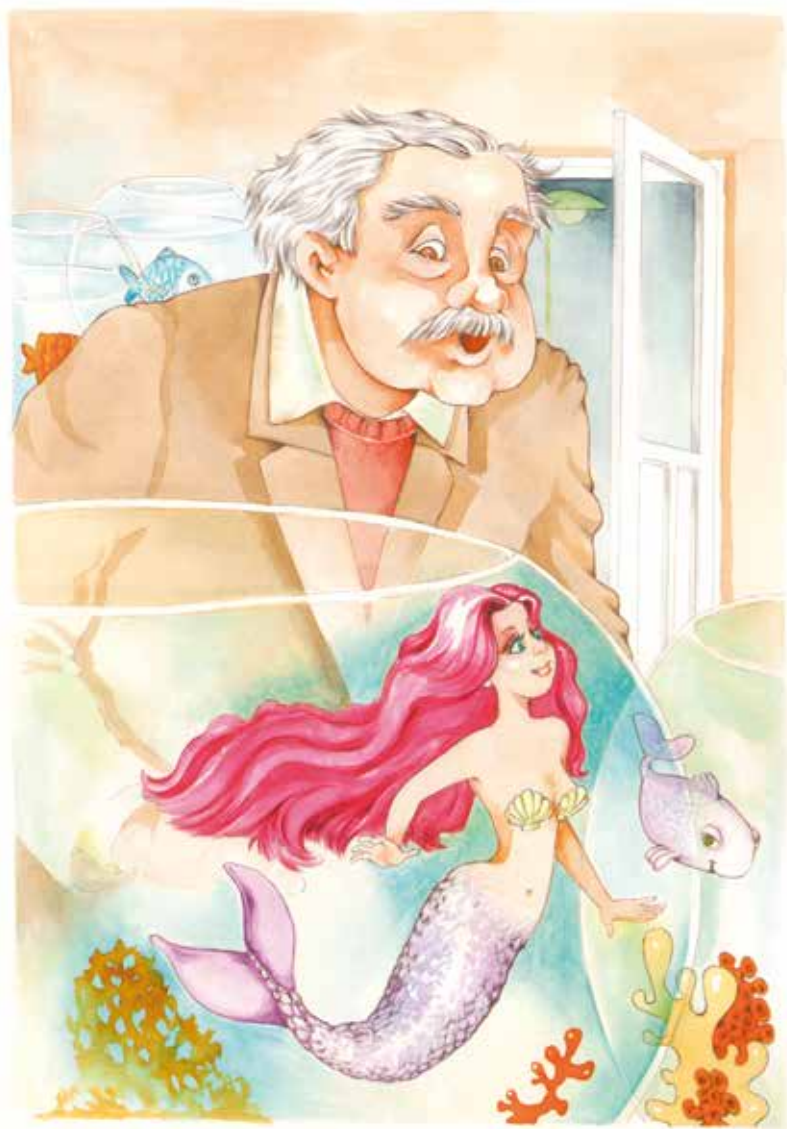
*‘Çekik gözlü kaptanla uzaklardan geldim,
Pembe pullarımla tatlı suları düşlerim.’*

Yaşlı adam anlamış ki, onu çağırın bu ses
pembe balıktan geliyor. Hemen ceketini giymiş,
dükkânın anahtarını almış ve sokağa fırlanmış.

“Çekik gözlü kaptan” dediği Çinli kaptan, diye
düşünmüş. Ama nasıl olup da sesini kendisine ka-
dar ulaştırabildiğini anlayamamış. “Yoksa bu ba-
lık, büyü yapılmış bir prenses mi?” diye geçirmiş
içinden.

Bunun yanıtını bir an önce öğrenmek için adım-
larını hızlandırmış. İş yeri evinden çok uzak deçil-
miş, iki sokak aşağıya yürümesi yeterliymiş.

Yaşlı adam heyecan içinde ulaşmış dükkâna.
Usulca kapıyı açmış. Elektrik düğmesine basmış.
Gözleri hemen fanusu aranmış. Bir de ne görsün!
Pembe balığın olması gereken yerde küçük bir de-
nizkızı duruyor. Pembe saçları belinden aşağılara
süzülüyor.

Yaşlı adam bu minicik denizkızı karşısında ne yapacağını bilememiş. Fanusun çevresinde döne- rek kendi kendine mırıldanmaya başlamış.

“Bunu da gördüm ya, ölsem de gam yemem. Elli yıldır akvaryumculuk yaparım, böyle bir şey ne gördüm ne duydum.”

Yaşlı adam fanusa eğilip denizkızının bir şey- ler söylemesini beklemiş. Öyle ya daha biraz önce kendisini çağıran şiirleri o söylememiş miydi?

Ama denizkızından çıt çıkmıyormuş. Yaşlı adam başlamak istemiş söze. Ama ona nasıl sesleneceği- ni bilememiş. “Pembe Balık” mı dese “Denizkızı” mı? Yoksa en iyisi “Pembe Kız” mı dese... Sonun- da kararını vermiş:

“Pembe Kız, bana kendini gösterdiğin için te- şekkür ederim.”

Denizkızı gülümsemiş, ince belini zarif hareket- lerle oynatıp fanusun içinde bir tur atmış.

“Benimle konuşmayacak mısın? Oysa ne güzel şiirler yollamıştın.”

Denizkızı yine hiçbir şey söylemeden gülümse- yip saçlarını omuzlarına yaymış.

“Bana seslenen, beni çağıran senin sesin değil miydi?”

Denizkızı, evet anlamında başını sallamış. O zaman yaşlı adam denizkızının yalnızca iç sesiyle konuşabildiğini anlamış.

O gece sabaha kadar fanustaki denizkızını izlemiş akvaryumcu. Denizkızı ona iç sesiyle sorular sormuş. O da bıkmadan usanmadan yanıtlamış. Uzun uzun konuşmuşlar. Meğer yıllardır denizkızının bir arzusu varmış, ama vakti zamanı gelmediği için akvaryumcuya görünemiyor, dileğini söyleyemiyormuş.

Denizkızı iç sesini kullanarak halinden yakınmış.

“Ben artık bu dükkândan çıkmak istiyorum, yıllardır beklemekten sıkıldım. Lütfen alıcılardan birine ver beni.”

“Ama sen bana Çinli dostumdan armağansın.” demiş yaşlı adam.

Derin bir üzüntüyle iç çekmiş denizkızı. Yaşlı adam birden onun ağladığını fark etmiş. Denizkızının gözyaşları da pembeymiş. Suyun içinde nokta nokta çoğalmış pembe gözyaşları.

Buna dayanamamış akvaryumcu.

“Tamam,” demiş, “tamam ağlama artık. Söz veriyorum, eğer sana iyi bakacağına inandığım bir alıcı çıkarsa veririm seni ona.”

Bunu duyunca denizkızının gözyaşları dinmiş. Başka dünyaları görmeyi öyle çok istiyormuş ki... Yıllardır her köşesini ezberlediği bu dükkân artık ona sıkıcı geliyormuş. Oysa dinlediği kitaplar öyle

değişik dünyalardan söz ediyormuş ki... İşte deniz-kızı oraları da görmek istiyormuş.

Sabahın ilk ışıklarıyla denizkızı yeniden pembe balığa dönmüş. Yaşlı adamı da uykusuz gözle-riyle diğer balıklarla ilgilenmiş.

Aradan üç gün geçmiş. Bu üç gün boyunca ge-len birkaç alıcıyı akvaryumcu beğenmemiş. Pem-be balığa iyi bakamazlar, değerini anlayamazlar diye düşünmüş.

Üçüncü gün dükkânındaki günlük işleri bitirip kitabını açmış. Yüksek sesle okumaya başlamış. Pembe balık, yine ona kulak kabartmış. Bu sırada vitrinden içeriyi görmeye çalışan Bilge'yi ikisi de fark etmemiş. Küçük kız dışarıdan iyi göremeye-ceğini anlayınca kapıyı açıp içeri girmiş. Meraklı gözlerle tüm balıkları incelemeye başlamış. Yaşlı adam, rahatça dolaşsın diye küçük kıza hiç karış-mamış.

Bilge bir süre dükkânın içinde dönüp dolaşmış. Balıklara bir bir bakmış. Sonunda gelip pembe ba-lığın tepesine dikilmiş. Onu çok beğendiği her ha-linden belliymiş.

Yaşlı adamın bir gözü kitapta, bir gözü küçük kızdaymış. Kararını veren Bilge, elinde buruşturup durduğu parayı masanın üzerine bırakmış. Par-mağıyla pembe balığı göstermiş: